

San Marino

Reserva consignada en l'instrument de ratificació dipositat el 22 de març de 1989 - Original en italià.

El Govern de la República de San Marino declara que, amb motiu de les disposicions legislatives vigents que regulen la utilització dels béns de conformitat amb l'interès general, el principi que s'enuncia a l'article 1 del Protocol addicional de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, obert a la signatura, a París, el 20 de març de 1952, no té influència sobre el règim en vigor en matèria de propietat immobiliària dels nacionals estrangers.

Data d'efecte: 22/3/1989

Declaració anterior relativa als articles: 1

Turquia

Reserva feta en el moment de dipositar l'instrument de ratificació el 18 de maig de 1954 - Original en francès.

Després d'haver vist i examinat la Convenció i el Protocol addicional (primer), els hem aprovat amb la reserva formulada al segon article del Protocol addicional, en virtut de les disposicions de la Llei núm. 6366 votada per la Gran Assemblea Nacional de Turquia el 10 de març de 1954.

L'article 3 de la dita Llei núm. 6366 estipula:

L'article 2 del Protocol addicional no atempta contra les disposicions de la Llei núm. 430 del 3 de març de 1924 relativa a la unificació de l'ensenyament.

Data d'efecte: 18/5/1954

Declaració anterior relativa als articles: 2

Declaració del Principat d'Andorra en relació amb l'article 2

Tenint en compte la realitat històrica del Principat d'Andorra, de tradició catòlica, amb un copríncep bisbe des del segle XIII, la legislació educativa actual (article 30, apartat 3 de la Constitució del Principat d'Andorra; article 10 de la Llei qualificada d'educació, i article 19 de la Llei d'ordenament del sistema educatiu andorrà) permet d'oferir a tots els centres educatius, amb caràcter facultatiu,

classes de religió catòlica en hores no lectives. Les altres religions poden proposar el seu ensenyament en centres educatius, fora d'hores lectives, sempre que el Govern i els responsables educatius ho autoritzin i no impliqui despeses públiques.

Protocol núm. 4 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, que reconeix certs drets i llibertats altres que els que ja figuren a la Convenció i al primer Protocol addicional de la Convenció, esmenat de conformitat amb el Protocol núm. 11, fet a Estrasburg, el 16 de setembre de 1963

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 d'octubre del 2007 ha aprovat la ratificació del següent:

Protocol núm. 4 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, que reconeix certs drets i llibertats altres que els que ja figuren a la Convenció i al primer Protocol addicional de la Convenció, esmenat de conformitat amb el Protocol núm. 11, fet a Estrasburg, el 16 de setembre de 1963

La Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, feta a Estrasburg el 4 de novembre de 1950, i vigent al Principat d'Andorra des del 22 de gener de 1996, amb el sistema jurisdiccional que l'acompanya, constitueix l'eina principal en el si de la normativa internacional elaborada pel Consell d'Europa per assegurar la garantia col·lectiva d'alguns dels drets enunciats a la Declaració universal de drets humans de 1948, el contingut de la qual gaudeix del reconeixement constituicio-

nal palès a l'article 5 de la Carta Magna del Principat d'Andorra.

Des del 1952, s'han anat incorporant diferents protocols addicionals i d'esmena a la Convenció europea, protocols que han tingut un doble sentit. D'una banda, millorar el sistema de control jurisdiccional (particularment rellevant és el Protocol núm. 14 ratificat per Andorra el 17 de juliol del 2006). En aquest darrer sentit, en l'actualitat existeix un únic Tribunal Europeu de Drets Humans, de caràcter permanent, que pot conèixer les demandes presentades directament per persones que es trobin sota la jurisdicció dels estats part, un cop s'hagin exhaurit els recursos interns de l'estat. I d'altra banda, ampliar el nombre i la qualitat dels drets protegits (el Protocol núm. 6, fet a Estrasburg, el 28 d'abril de 1983 i el Protocol núm. 13 relatiu a l'abolició de la pena de mort en qualsevol circumstància estan en vigor al Principat des de l'1 de febrer de 1996 i l'1 de juliol del 2003, respectivament).

El Protocol núm. 4 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, seguint la línia del Protocol addicional, pretén afegir més drets als ja esmentats a la Convenció i prendre mesures per assegurar-ne la garantia.

En primer lloc, prohibeix l'empresonament pel fet de no poder fer front a un deute derivat d'una obligació contractual. Segons el Codi penal andorrà, la pena de presó només pot derivar de la comissió d'una infracció penal tipificada. La manca d'execució d'una obligació contractual en cap cas no constitueix a Andorra una infracció penal, sinó merament civil, el que exclou l'empresonament.

D'altra banda, garanteix el dret a la lliure circulació i elecció de residència a les persones que es troben regularment en el territori d'un estat. També s'esmenta el dret a abandonar un país, inclòs el seu propi. Aquests drets només es poden limitar per llei i per motius necessaris de seguretat nacional, seguretat pública, manteniment de l'ordre públic, prevenció d'infraccions penals, protecció de la salut o de la moral, i protecció dels drets i de les llibertats de les altres persones. Es preveu la restricció puntual d'aquests

drets per raó d'interès públic. La lliure circulació i elecció de residència dels nacionals i residents legalment al Principat queden garantides mitjançant l'article 21 de la Constitució.

Finalment, el Protocol prohibeix l'expulsió dels nacionals del seu territori i es garanteix el dret d'entrar al territori de l'estat de què s'és nacional. D'altra banda, queden prohibides les expulsions col·lectives d'estrangers. L'article 22 de la Constitució esmenta l'expulsió que pot afectar les persones residents legalment per causa legal i en virtut de sentència judicial ferma. Exclou, doncs, el nacional andorrà com a subjecte susceptible de ser expulsat. A més, l'expulsió de l'estranger resident legalment és un procediment de caire individualitzat. Les expulsions col·lectives, en conseqüència, no s'hi preveuen.

Tenint en compte les consideracions exposades i que el 31 de maig del 2007 es va signar a Estrasburg el Protocol esmentat,

S'aprova

La ratificació del Principat d'Andorra del Protocol núm. 4 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, que reconeix certs drets i llibertats altres que els que ja figuren a la Convenció i al primer Protocol addicional de la Convenció, esmenat de conformitat amb el Protocol núm. 11, fet a Estrasburg, el 16 de setembre de 1963.

El Ministeri d'Afers Exteriors, Cultura i Cooperació donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Protocol.

Casa de la Vall, 18 d'octubre del 2007

Joan Gabriel i Estany
Sindic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Nicolas Sarkozy
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Protocol

núm. 4 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, que reconeix certs drets i llibertats altres que els que ja figuren a la Convenció i al primer Protocol addicional de la Convenció, esmenat de conformitat amb el Protocol núm. 11, fet a Estrasburg, el 16 de setembre de 1963

Títols d'articles incorporats i text esmenat de conformitat amb el que estipula el Protocol núm. 11 (STE núm. 155), a comptar des que va entrar en vigor el dia 1 de novembre de 1998.

Els governs signataris, membres del Consell d'Europa,

Resolts a prendre mesures destinades a assegurar la garantia col·lectiva de drets i llibertats altres que els que ja figuren en el títol I de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, signada a Roma el 4 de novembre de 1950 (d'ara endavant denominada «la Convenció») i en els articles 1 a 3 del primer Protocol addicional de la Convenció, signat a París el 20 de març de 1952;

Han convingut el següent:

Article 1 *Prohibició de l'empresonament per deutes*

No es pot privar ningú de la seva llibertat pel sol fet de no poder executar una obligació contractual.

Article 2 *Llibertat de circulació*

1. Tothom que es troba regularment en el territori d'un estat té dret a circular-hi lliurement i a escollir-hi lliurement la seva residència.

2. Tota persona és lliure d'abandonar qualsevol país, incloent-hi el seu.

3. L'exercici d'aquests drets no pot ser objecte de restriccions altres que les que, estipulades per la llei, constitueixen, en una societat democràtica, mesures necessàries per a la seguretat nacional, la seguretat pública, el manteniment de l'ordre públic, la prevenció dels delictes penals, la protecció de la salut o la moral, o la protecció dels drets i llibertats d'altri.

4. En certes zones determinades, els drets reconeguts a l'apartat 1 també poden ser objecte de restriccions les quals, estipulades per la llei, es justifiquen per l'interès públic en una societat democràtica.

Article 3 *Prohibició de l'expulsió dels nacionals*

1. Ningú no pot ser expulsat, per via de mesura individual o col·lectiva, del territori de l'estat del qual és nacional.

2. No es pot denegar a ningú el dret d'entrar en el territori d'un estat del qual és nacional.

Article 4 *Prohibició de les expulsions col·lectives d'estrangers*

Es prohibeixen les expulsions col·lectives d'estrangers.

Article 5 *Aplicació territorial*

1. Qualsevol alta part contractant pot, en el moment de la signatura o la ratificació d'aquest Protocol o en qualsevol altre moment posterior, comunicar al secretari general del Consell d'Europa una declaració en la qual indiqui la mesura en què es compromet perquè s'apliquin les disposicions d'aquest Protocol als territoris que es designin en aquesta declaració i dels quals assegura les relacions internacionals.

2. Qualsevol alta part contractant que hagi comunicat una declaració en virtut de l'apartat anterior pot, de tant en tant, comunicar una nova declaració que modifiqui els termes de qualsevol declaració anterior o que posi fi a l'aplicació de les disposicions d'aquest Protocol respecte de qualsevol territori.

3 (Text esmenat de conformitat amb el que estipula el Protocol núm. 11 (STE núm. 155)). Una declaració feta de conformitat amb aquest article es considera que ha estat feta de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 56 de la Convenció.

4. El territori de qualsevol estat al qual s'aplica aquest Protocol en virtut de la seva ratificació o de la seva acceptació pel dit estat, i cadascun dels territoris als quals s'aplica el Protocol en virtut d'una declaració subscripta pel dit estat de conformitat amb aquest article, es consideren territoris distints als efectes de les referències al territori d'un estat fetes pels articles 2 i 3.

5 (Text incorporat de conformitat amb el que estipula el Protocol núm. 11 (STE núm. 155)). Qualsevol estat que ha fet una declaració de conformitat amb l'apartat 1 o 2 d'aquest article pot, en qualsevol moment posterior, declarar respecte d'un o diversos dels territoris a què faci referència aquesta declaració, que accepta la competència del Tribunal per conèixer les demandes de persones físiques, d'organitzacions no governamentals o de grups de particulars, com ho estipula l'article 34 de la Convenció, sobre la base dels articles 1 a 4 d'aquest Protocol o d'algun d'aquests articles.

Article 6 (Text esmenat de conformitat amb el que estipula el Protocol núm. 11 (STE núm. 155))

Relacions amb la Convenció

Les altes parts contractants consideren els articles 1 a 5 d'aquest Protocol com a articles addicionals de la Convenció i totes les disposicions de la Convenció s'han d'aplicar en conseqüència.

Article 7

Signatura i ratificació

1. Aquest Protocol s'obre a la signatura dels membres del Consell d'Europa, signataris de la Convenció, i s'ha de ratificar alhora que es ratifica la Convenció o posteriorment a la ratificació d'aquesta Convenció. Entrarà en vigor després del dipòsit de deu instruments de ratificació. Per a tot signatari que el ratifiqui ulteriorment, el Protocol entrarà en vigor a partir del moment del dipòsit de l'instrument de ratificació.

2. Els instruments de ratificació s'han de dipositar prop del secretari general del Consell d'Europa, el qual notificarà a tots els membres els noms dels que l'hagin ratificat.

En testimoni de la qual cosa, els sotassignats, degudament autoritzats a aquest efecte, signen aquest Protocol.

Fet a Estrasburg, el 16 de setembre de 1963, en francès i en anglès, ambdós textos igualment fefaents, en un sol exemplar que serà dipositat als arxius del Consell d'Europa. El secretari general del Consell d'Europa en lliurarà còpia certificada conforme a cadascun dels estats signataris.

Situació
del Protocol núm. 4 de la
Convenció per a la
salvaguarda dels drets
humans i de les llibertats
fonamentals, que reconeix
certs drets i llibertats
altres que els que ja
figuren a la Convenció i al
primer Protocol
addicional de la
Convenció, esmenat de
conformitat amb el
Protocol núm. 11, fet a
Estrasburg el 16 de
setembre de 1963

Entrada en vigor: 2 de maig de 1968

Situació al 21 de febrer del 2007: estats
 signataris 43; estats part 40

Estats	Signatura	Ratificació	Entrada en vigor	R	D	A	T	C	O
Albània	2 d'octubre de 1996	2 d'octubre de 1996	2 d'octubre de 1996						
Alemanya	16 de setembre de 1963	1 de juny de 1968	1 de juny de 1968				X		
Antiga República Iugoslava de Macedònia	14 de juny de 1996	10 d'abril de 1997	10 d'abril de 1997						
Armènia	25 de gener del 2001	26 d'abril del 2002	26 d'abril del 2002						
Àustria	16 de setembre de 1963	18 de setembre de 1969	18 de setembre de 1969	X					
Azerbaitjan	25 de gener del 2001	15 d'abril del 2002	15 d'abril del 2002		X				
Bèlgica	16 de setembre de 1963	21 de setembre de 1970	21 de setembre de 1970						
Bòsnia i Hercegovina	24 d'abril del 2002	12 de juliol del 2002	12 de juliol del 2002						
Bulgària	3 de novembre de 1993	4 de novembre del 2000	4 de novembre del 2000						
Croàcia	6 de novembre de 1996	5 de novembre de 1997	5 de novembre de 1997						
Dinamarca	16 de setembre de 1963	30 de setembre de 1964	2 de maig de 1968						
Eslovàquia	21 de febrer de 1991	18 de març de 1992	1 de gener de 1993						
Eslovènia	14 de maig de 1993	28 de juny de 1994	28 de juny de 1994						
Espanya	23 de febrer de 1978								
Estònia	14 de maig de 1993	16 d'abril de 1996	16 d'abril de 1996						
Finlàndia	5 de maig de 1989	10 de maig de 1990	10 de maig de 1990						
França	22 d'octubre de 1973	3 de maig de 1974	3 de maig de 1974				X		
Geòrgia	17 de juny de 1999	13 d'abril del 2000	13 d'abril del 2000						
Hongria	6 de novembre de 1990	5 de novembre de 1992	5 de novembre de 1992						
Irlanda	16 de setembre de 1963	29 d'octubre de 1968	29 d'octubre de 1968		X				
Islàndia	16 de novembre de 1967	16 de novembre de 1967	2 de maig de 1968						
Itàlia	16 de setembre de 1963	27 de maig de 1982	27 de maig de 1982	X					
Letònia	21 de març de 1997	27 de juny de 1997	27 de juny de 1997						
Liechtenstein	7 de desembre del 2004	8 de febrer del 2005	8 de febrer del 2005						
Lituània	14 de maig de 1993	20 de juny de 1995	20 de juny de 1995						
Luxemburg	16 de setembre de 1963	2 de maig de 1968	2 de maig de 1968						
Malta	5 de juny del 2002	5 de juny del 2002	5 de juny del 2002						
Moldàvia	2 de maig de 1996	12 de setembre de 1997	12 de setembre de 1997						
Mònaco	5 d'octubre del 2004	30 de novembre del 2005	30 de novembre del 2005	X					
Noruega	16 de setembre de 1963	12 de juny de 1964	2 de maig de 1968						
Països Baixos	15 de novembre de 1963	23 de juny de 1982	23 de juny de 1982		X		X		

Polònia	14 de setembre de 1992	10 d'octubre de 1994	10 d'octubre de 1994						
Portugal	27 d'abril de 1978	9 de novembre de 1978	9 de novembre de 1978						
Regne Unit	16 de setembre de 1963								
República Txeca	21 de febrer de 1991	18 de març de 1992	1 de gener de 1993						
Romania	4 de novembre de 1993	20 de juny de 1994	20 de juny de 1994						
Rússia	28 de febrer de 1996	5 de maig de 1998	5 de maig de 1998						
San Marino	1 de març de 1989	22 de març de 1989	22 de març de 1989						
Sèrbia	3 d'abril del 2003	3 de març del 2004	3 de març del 2004						
Suècia	16 de setembre de 1963	13 de juny de 1964	2 de maig de 1968						
Turquia	19 d'octubre de 1992								
Ucraïna	19 de desembre de 1996	11 de setembre de 1997	11 de setembre de 1997						
Xipre	6 d'octubre de 1988	3 d'octubre de 1989	3 d'octubre de 1989		X				

a.: Adhesió - s.: Signatura sense reserva de ratificació - su.: Successió - r.: signatura "*ad referendum*".

R.: Reserves - D.: Declaracions - A.: Autoritats - T.: Aplicació territorial - C.: Comunicació - O.: Objeció

Declaracions

Alemanya

Declaració feta en el moment de dipositar l'instrument de ratificació, l'1 de juny de 1968 - Original en francès.

Aquest Protocol també s'aplica al Land de Berlín amb efecte en la data en què entri en vigor per a la República Federal d'Alemanya.

Data d'efecte: 1/6/1968

Declaració anterior relativa als articles: 5

Àustria

Reserva feta en el moment de la signatura, el 16 de setembre de 1963, i renovada en el moment de dipositar l'instrument de ratificació, el 18 de setembre de 1969 - Original en francès.

El Protocol núm. 4 se signa amb la reserva que el seu article 3 no és aplicable a la Llei del 3 d'abril de 1919, StGBI. núm. 209, relativa al desterrament i la confiscació dels béns de la Casa de Habsburg-Lorena en la versió de la Llei del 30 d'octubre de 1919, StGBI. núm. 501, de la Llei constitucional del 30 de juliol de 1925, BGBl. núm. 292, de la Llei constitucional federal del 26 de gener de 1928, BGBl. núm. 30 i considerant la Llei constitucional federal del 4 de juliol de 1963, BGBl. núm. 172.

Data d'efecte: 18/9/1969

Declaració anterior relativa als articles: 3

Azerbaitjan

Declaració consignada en l'instrument de ratificació dipositat el 15 d'abril de 2002 - Original en anglès.

La República de l'Azerbaitjan declara que no està en situació de garantir l'aplicació de les disposicions del Protocol en els territoris ocupats per la República d'Armènia fins que aquests territoris no hagin estat alliberats d'aquesta ocupació (s'adjunta el mapa esquematitzat dels territoris ocupats de la República de l'Azerbaitjan).

Data d'efecte: 15/4/2002

Declaració anterior relativa als articles:

França

Declaració consignada en l'instrument de ratificació dipositat el 3 de maig de 1974 - Original en francès.

Aquest Protocol s'aplica al conjunt del territori de la República, considerant, pel que fa als territoris d'ultramar, les necessitats locals a què fa referència l'article 63 [article 56 des de l'entrada en vigor del Protocol núm. 11] de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Data d'efecte: 3/5/1974

Declaració anterior relativa als articles: 5

Irlanda

Declaració feta en el moment de la signatura, el 16 de setembre de 1963 - Original en anglès.

La referència a l'extradició que figura a l'apartat 21 de l'informe del Comitè d'experts, relatiu a aquest Protocol i relatiu a l'apartat 1 de l'article 3 d'aquest últim, també s'aplica a les lleis que preveu l'execució, en el territori d'una part contractant, d'ordres d'arrest lliurades per les autoritats d'una altra part contractant.

Data d'efecte: 29/10/1968

Declaració anterior relativa als articles: 3

Mònaco

Reserva consignada en l'instrument de ratificació dipositat el 30 de novembre de 2005 - Original en francès.

El Principat de Mònaco declara que les disposicions de l'apartat 1 de l'article 2 del Protocol núm. 4 s'apliquen sense perjudici del que s'estableix a l'apartat 1

de l'article 22 de l'Ordenança núm. 3153 del 19 de març de 1964 relativa a les condicions d'entrada i sojorn dels estrangers al Principat, i a l'article 12 de l'Ordenança sobre policia general del 6 de juny de 1867.

Comentari

L'apartat 1 de l'article 22 de l'Ordenança núm. 3153 del 19 de març de 1964 estableix que: «El ministre d'Estat pot, com a mesura de policia, o quan pren una decisió d'expulsió, ordenar a qualsevol estranger que abandoni immediatament el territori monegasc o prohibir-li-hi l'entrada.»

L'article 12 de l'Ordenança sobre policia general del 6 de juny de 1867 estableix que: «Qualsevol estranger que pertorbi o pugui pertorbar, per la seva presència, la seguretat o la tranquil·litat pública o privada, serà reconduït fora del territori del Principat per ordre del governador general [ministre d'Estat]. No podrà tornar-hi a entrar sense una autorització especial del governador general [ministre d'Estat]. En cas d'infracció, serà castigat amb una pena d'empresonament de sis dies a un mes.»

Data d'efecte: 30/11/2005

Declaració anterior relativa als articles: 2

Països Baixos

Declaració consignada en l'instrument de ratificació dipositat el 23 de juny de 1982 - Original en francès.

Aprovem el dit Protocol per al Regne a Europa i per a les Antilles Holandeses.

Data d'efecte: 23/6/1982

Declaració anterior relativa als articles: 5

Declaració consignada en una carta del ministre d'Afers Exteriors dels Països Baixos, de data 9 de juny de 1982, lliurada al secretari general en el moment de dipositar l'instrument de ratificació, el 23 de juny de 1982 - Original en francès.

Atès que el Protocol núm. 4 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals que reconeix certs drets i llibertats altres que els que ja figuren a la Convenció i al primer Protocol addicional de la Convenció, s'aplica als Països Baixos i a les Antilles Holandeses en virtut de la ratificació pel Regne dels Països Baixos, els

Països Baixos i les Antilles Holandeses són considerats com territoris distints pel que fa a l'aplicació dels articles 2 i 3 del Protocol, això, de conformitat amb les disposicions de l'apartat 4 de l'article 5.

Segons l'article 3, ningú no pot ser expulsat del territori de l'estat del qual és nacional i ningú no pot ser privat del dret d'entrar-hi. Tanmateix, només hi ha una única nacionalitat (neerlandesa) per al conjunt del Regne. Així doncs, la nacionalitat no pot ser un criteri a l'hora d'establir la diferència entre els "nacionals" dels Països Baixos i els de les Antilles Holandeses, distinció que cal fer inevitablement atès que hi ha aplicació distinta de l'article 3 a cadascuna de les parts del Regne.

Considerant això, els Països Baixos es reserven la possibilitat de fer la distinció mitjançant normativa legal, respecte de l'aplicació de l'article 3 del Protocol, entre els Neerlandesos segons que pertanyin als Països Baixos o a les Antilles Holandeses.

Període d'efecte: 23/6/1982

Declaració anterior relativa als articles: 3

Declaració consignada en una carta del representant permanent dels Països Baixos, de data 24 de desembre de 1985, enregistrada a la Secretaria General el 3 de gener de 1986 - Original en anglès.

L'Illa d'Aruba, que actualment encara forma part de les Antilles Holandeses, obtindrà la seva autonomia interna, en tant que país a l'interior del Regne dels Països Baixos, a partir de l'1 de gener de 1986. Per consegüent, a partir d'aquesta data, el Regne no només estarà format per dos països, és a dir, els Països Baixos (Regne a Europa) i les Antilles Holandeses (situades a la regió del Carib), sinó per tres països, és a dir, els dos anteriorment esmentats i Aruba.

Atès que els canvis que es produeixen el dia 1 de gener de 1986 només afecten una modificació en les relacions constitucionals internes a l'interior del Regne dels Països Baixos, i atès que el Regne com a tal roman el subjecte de dret internacional amb el qual es conclouen els tractats, aquests canvis no tindran conseqüències en dret internacional respecte dels tractats conclusos pel Regne i que ja s'apliquen a les Antilles Holandese-

ses incloent-hi Aruba. Aquests tractats romandran en vigor per a Aruba en la seva nova capacitat de país a l'interior del Regne. És el motiu pel qual, pel que fa al Regne dels Països Baixos, aquests tractats s'aplicaran a partir del dia 1 de gener de 1986, a les Antilles Holandeses (sense Aruba) i a Aruba.

Per consegüent, pel que fa al Regne dels Països Baixos, els tractats que s'enumeren en annex, als quals el Regne dels Països Baixos és part i que s'apliquen a les Antilles Holandeses, s'aplicaran, a partir del dia 1 de gener de 1986, a les Antilles Holandeses i a Aruba.

Lista dels Convenis a què fa referència la Declaració

46. Protocol núm. 4 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals que reconeix certs drets i llibertats altres que els que ja figuren a la Convenció i al primer Protocol adicional de la Convenció.

Data d'efecte: 1/1/1986

Declaració anterior relativa als articles: 5

Xipre

Declaració feta el 6 d'octubre de 1988 en el moment de la signatura, i confirmada en el moment de dipositar l'instrument de ratificació, el 3 d'octubre de 1989 - Original en anglès.

El Govern de la República de Xipre considera que, interpretades correctament, les disposicions de l'article 4 del Protocol no s'apliquen als estrangers que es troben il·legalment a la República de Xipre a conseqüència de la situació que resulta de la invasió i l'ocupació militar contínues d'una part del territori de la República de Xipre per Turquia.

Data d'efecte: 3/10/1989

Declaració anterior relativa als articles: 4

**Protocol
núm. 7 de la Convenció
per a la salvaguarda dels
drets humans i de les
llibertats fonamentals,
esmenat de conformitat
amb el Protocol núm. 11,
fet a Estrasburg el 22 de
novembre de 1984**

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 d'octubre del 2007 ha aprovat la ratificació del següent:

Protocol núm. 7 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, esmenat de conformitat amb el Protocol núm. 11, fet a Estrasburg el 22 de novembre de 1984

La Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, feta a Estrasburg el 4 de novembre de 1950, i vigent al Principat d'Andorra des del 22 de gener de 1996, amb el sistema jurisdiccional que l'acompanya, constitueix l'eina principal en el si de la normativa internacional elaborada pel Consell d'Europa per assegurar la garantia col·lectiva d'alguns dels drets enunciats a la Declaració universal de drets humans de 1948, el contingut de la qual gaudeix del reconeixement constitucional palès a l'article 5 de la Carta Magna del Principat d'Andorra.

Des del 1952, s'han anat incorporant diferents protocols addicionals i d'esmena a la Convenció europea, protocols que han tingut un doble sentit. D'una banda, millorar el sistema de control jurisdiccional (particularment rellevant és el Protocol núm. 14 ratificat per Andorra el 17 de juliol del 2006). En aquest darrer sentit, en l'actualitat existeix un únic Tribunal Europeu de Drets Humans, de caràcter permanent, que pot conèixer les demandes presentades directament per persones que es trobin sota la jurisdicció dels estats part, un cop s'hagin exhaurit els recursos interns de l'estat. I d'altra banda, ampliar el nombre i la qualitat dels drets protegits (el Protocol núm. 6, fet a Estrasburg, el 28 d'abril de 1983 i el Protocol núm. 13 relatiu a l'abolició de la pena de mort en qualsevol circumstància

estan en vigor al Principat des de l'1 de febrer de 1996 i l'1 de juliol del 2003, respectivament).

El Protocol núm. 7 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals inclou una sèrie de drets suplementaris als ja estipulats per la Convenció, pel Protocol adicional i pel Protocol núm. 4, vinculats estrictament als drets enunciats en la mateixa Convenció.

En primer lloc, el Protocol ofereix garanties processals en el cas d'expulsió d'estrangers: si resideixen regularment en un estat, només poden ser expulsats com a conseqüència d'una decisió presa legalment, allora que els assisteixen els drets de fer valer les raons en contra de la seva expulsió, de fer examinar el seu cas i de fer-se representar davant l'autoritat competent o davant la persona o les persones designades per aquesta autoritat. Tanmateix, l'expulsió pot efectuar-se amb anterioritat a l'exercici dels drets esmentats per motius d'ordre públic o de seguretat nacional. En aquest sentit, l'article 22 de la Constitució esmenta l'expulsió que pot afectar les persones residents legalment per causa legal i en virtut de sentència judicial ferma.

D'altra banda, segons el Protocol, qualsevol persona declarada culpable d'una infracció penal per un tribunal té dret a l'examen de la seva culpabilitat o sentència condemnatòria per una jurisdicció superior: Aquest dret a un doble grau de jurisdicció en matèria penal ve garantit per l'article 10 de la Constitució, desenvolupat al títol VII del Codi de procediment penal, que estableix el dret al recurs en els processos penals.

El Protocol estipula que, en cas d'una sentència penal condemnatòria definitiva posteriorment anul·lada o en cas d'atorgament del dret de gràcia, com a conseqüència d'un nou fet o d'un fet novament revelat que dona prova d'un error judicial, s'ha d'indemnitzar la persona que ha sofert la pena per motiu de la condemna. En aquest sentit, l'article 10 de la Llei qualificada de la justícia preveu la responsabilitat patrimonial de l'Estat, que ha de reparar els danys originats per error judicial, salvat en els casos de força major. Endemés, el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics,